

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายในการประกันภัยพืชผลเกษตรในต่างประเทศ เปรียบเทียบกับประเทศไทย

ในต่างประเทศนั้นได้เห็นถึงความสำคัญของการที่จะบรรเทาความเสียหายที่เกษตรกรได้รับจากการที่ได้ประสบกับภัยทางธรรมชาติต่างๆ รวมทั้งภัยที่เกิดจากสัตว์ ศัตรูพืช และโรคพืช เป็นต้น อันส่งผลต่อพืชผลทางเกษตร ทำให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหาย เกษตรกรไม่มีรายได้เพียงพอต่อการประกอบอาชีพและดำรงชีพ โดยการส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติและได้มีการปรับปรุงความมั่นคงทางเศรษฐกิจศาสตร์ทางการเกษตรเข้าสู่ระบบการประกันภัยทางการเกษตร

3.1 การประกันภัยพืชผลเกษตรตามหลักกฎหมายต่างประเทศ

ในประเทศต่างๆ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา และญี่ปุ่น ได้มีการจัดทำกฎหมายในการประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้น เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรจากการที่ได้ประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ รวมทั้งภัยที่เกิดจากสัตว์ ศัตรูพืช และโรคพืช เพื่อเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่เกษตรกรซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา และญี่ปุ่นได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรไว้ดังนี้

3.1.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

พระราชบัญญัติประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธรัฐพืช (แก้ไขเพิ่มเติม) มีหลักเกณฑ์ที่สำคัญเกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรดังนี้

3.1.1.1 การเสนอการประกันภัย

สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร ต้องจัดหาข้อมูลทางสถิติที่เพียงพอเกี่ยวกับผลิตผลทางการเกษตรที่จะทำการประกันภัย ซึ่งได้ถูกปรับให้เหมาะสมกับผลิตภัณ์ทางการเกษตรที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลทางด้านพืชผลเกษตรหรือพื้นที่การเพาะปลูก เพื่อให้ทราบว่ามีพืชชนิดใดมีความเสี่ยงสูงต่ำเพียงใด พื้นที่เพาะปลูกแต่ละพื้นที่มีความเสี่ยงสูงต่ำเพียงใด ซึ่งการทราบข้อมูลที่ถูกต้องจะเป็นประโยชน์ต่อการนำมาทำเป็นสถิติและจะส่งผลมายังการคำนวณเบี้ยประกันภัยที่จะกำหนดแก่เกษตรกร ในการเสนอการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.1.1.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกันภัย

พืชผลเกษตรที่รับประกันภัย สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชผลไม้
- (4) พืชผลเกษตรอื่น(โดยได้รับอนุมัติจากสมาคม)

3.1.1.3 รูปแบบการประกันภัย

การรับประกันภัยพืชผลเกษตรของสหรัฐอเมริกา จะเป็นการประกันแบบสมัครใจทั้งนี้เพื่อให้เกษตรกรมีการประกันภัยขั้นต่ำโดยที่รัฐบาลจะมีการจัดสรรเงินสนับสนุนบางส่วนมาเข้ากองทุนเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในการจ่ายเบี้ยประกันภัยต่ำลง

3.1.1.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

(1) ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย จะประกอบด้วยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรและบริษัทรับประกันภัยภายใต้โครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

(2) ผู้เอาประกันภัย

ผู้เอาประกันภัย จะประกอบด้วยเกษตรกรที่ได้รับการรับรองโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร เพื่อจัดการคุ้มครองการประกันภัยสู่เกษตรกร

(3) ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย ผู้บริหารสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรจะจัดให้ผู้ถือกรรมสิทธิ์ประกันภัยแจ้งเกี่ยวกับ ชื่อผู้รับประกันภัย หรือการเข้าถึงสิทธิในการรับประกันภัยภายในเวลาและวิธีการที่กำหนด

3.1.1.5 การคุ้มครอง

การรับประกันภัยพืชผลเกษตร จะคุ้มครองเกษตรกรสำหรับความเสียหายของพืชอันเนื่องมาจากภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม หรือภัยธรรมชาติอื่นๆ แต่การประกันภัยจะไม่คุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากความประมาท หรือการทุจริตต่อหน้าที่ของเกษตรกร หรือความผิดพลาดของเกษตรกรในการหว่านเมล็ดพืชหรือความผิดพลาดของเกษตรกรซึ่งถูกพิจารณาโดยรัฐมนตรีการเกษตร

3.1.1.6 จำนวนของการคุ้มครอง

(1) ในปี 1995 ถึงปี 1998 การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกร 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 60% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณาโดยสมาคม

(2) ในปี 1999 และภายหลังจากนั้น การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกรที่ 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 55% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณาโดยสมาคม

3.1.1.7 เบี้ยประกันภัย

สมาคมต้องปรับเบี้ยประกันให้เหมาะสมกับโครงการการประกันภัยที่อัตราซึ่งสภาได้พิจารณาทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่าหรือเกินกว่าที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราเบี้ยประกันภัยในกรณีไม่เกินวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1998 และไม่ต่ำกว่าหรือเกินกว่าที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราเบี้ยประกันภัย ในกรณีหลังวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1998

3.1.1.8 บทกำหนดโทษ

กำหนดโทษค่าปรับในทางแพ่งไว้ไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์⁷¹ ต่อบุคคลและนิติบุคคลที่แจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จออกจากการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ การจัดซื้อหรือการได้รับความช่วยเหลือทางด้านการประกันภัยเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือหลังจากได้รับผลกำไรเป็นระยะเวลาไม่เกิน 10 ปี ส่วนในเรื่องการกำหนดโทษนั้นสมาคมจะพิจารณาถึงลักษณะความรุนแรงในด้านการกระทำผิด

3.1.2 ประเทศแคนาดา

การประกันภัยพืชผลเกษตร ตามโครงการที่จัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรมีหลักเกณฑ์ที่สำคัญดังนี้

3.1.2.1 การเสนอการประกันภัย

กรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย จะดำเนินการรับประกันภัยพืชผลเกษตรให้กับเกษตรกร โดยแบ่งเป็นพืชแต่ละชนิดและมีรายละเอียดของการรับประกันภัยพืชผลเกษตรตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการประกันรัฐพืชและปศุสัตว์ โดยในการประกันภัยพืชผลเกษตรจะใช้ข้อมูลทางสถิติทางด้านผลผลิตในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการรับประกันซึ่งกรรมการการประกันรัฐพืชโนว่า สคอเทีย จะพิจารณาจากประวัติการได้ผลผลิตของเกษตรกรผู้เอาประกันในระยะเวลา 10 ปี ที่ผ่านมา ในกรณีที่ประวัติผลผลิตดังกล่าวไม่ถูกระบุไว้ ก็จะใช้ค่าโดยเฉลี่ยจาก

⁷¹ ค่าเงินบาทต่อดอลลาร์ ณ.วันที่ 5 เมษายน 2549 เท่ากับ 38.35 บาทต่อดอลลาร์

โรงงานเป็นตัวบ่งถึงประวัติผลผลิตดังกล่าวของเกษตรกรผู้เอาประกันภัย และความเสียหายที่เกษตรกรได้รับจะต้องเกิดจากภัยธรรมชาติ หรือภัยอื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้

3.1.2.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกันภัย

พืชผลเกษตรที่รับประกันภัย กรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สคอเทีย ได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชผลไม้

3.1.2.3 รูปแบบการประกันภัย

การประกันภัยพืชผลเกษตรของแคนาดา เป็นการประกันแบบสมัครใจ โดยที่เกษตรกรสามารถที่จะเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ และเข้ามาทำสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตรกับกรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สคอเทีย ในการนี้รัฐบาลจะมีการจัดสรรเงินสนับสนุนบางส่วน เพื่อให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการในการจ่ายเงินสะสมเบี้ยประกันภัยและจ่ายเบี้ยประกันภัยในอัตราที่ต่ำลง

3.1.2.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

- (1) ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย จะเป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยกรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สคอเทีย

- (2) ผู้เอาประกันภัย

ผู้เอาประกันภัย จะประกอบด้วยเกษตรกรซึ่งเป็นเจ้าของและจัดการดูแลฟาร์ม และเกษตรกรซึ่งเป็นผู้เช่าและจัดการฟาร์มโดยที่มิได้เป็นเจ้าของ สามารถที่จะทำการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

- (3) ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย จะประกอบด้วยเกษตรกรผู้เอาประกันภัยและบุคคลอื่นนอกจากเกษตรกรผู้เอาประกันภัยพืชผลเกษตร ก็สามารถมีส่วนได้เสียในพืชผลเกษตรที่ประกันภัยไว้ได้ โดยได้รับค่าทดแทนความเสียหายที่เกิดกับพืชผลเกษตร หากได้มีการกำหนดส่วนของสิทธิในการเรียกค่าทดแทนความเสียหายภายใต้สัญญาประกันภัยตามแบบฟอร์มที่จัดทำขึ้น และได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สคอเทีย

3.1.2.5 การคุ้มครอง

การประกันภัยพืชผลเกษตร จะคุ้มครองเกษตรกรสำหรับความเสียหายของพืชอันเนื่องมาจาก ภัยธรรมชาติต่างๆ ภัยจากสัตว์ ภัยจากแมลง โรคพืช ตามที่กำหนดไว้ในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรสำหรับพืชผลเกษตรแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย แต่การประกันภัยจะไม่คุ้มครองและค่าทดแทนจะไม่ถูกชดใช้ ในกรณีความเสียหายในการผลิตของพืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้เกิดจากความประมาท ความประพฤตินี้ไม่เหมาะสม การดำเนินการไม่ถูกต้องของเกษตรกร ตัวแทน หรือลูกจ้าง หรือเกิดจากภัยอย่างอื่นนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.1.2.6 ระดับของความคุ้มครอง

กรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สคอเทีย จะกำหนดระดับของความคุ้มครองสำหรับพืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้ โดยพิจารณาจากผลที่ได้รับโดยเฉลี่ยในระยะยาวของพืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้ ภายใต้สัญญาประกันภัยโดยกำหนดไว้ไม่เกิน 90%

3.1.2.7 เบี้ยประกันภัย

กรรมการการประกันภัยพืชโนว่า สคอเทีย จะพิจารณาอัตราเบี้ยประกันขึ้นพื้นฐานบนรากฐานของการวิเคราะห์ซึ่งได้รับการรับรองจากพนักงานการประกันภัย

3.1.3 ประเทศญี่ปุ่น

แผนการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น มีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประกันภัยพืชผลเกษตรที่สำคัญดังนี้

3.1.3.1 การเสนอการประกันภัย รัฐบาลญี่ปุ่นได้มีการก่อตั้งแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรขึ้น เพื่อให้เกิดความมั่นคงต่อการดำเนินการเพาะปลูกพืชของเกษตรกร และช่วยให้เกิดการพัฒนากิจการทางการเกษตรของญี่ปุ่น โดยที่แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรได้แบ่งออกเป็นารับประกันภัยพืชผลเกษตรชนิดต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ สมาคมจะเป็นหน่วย งานที่เป็นผู้ดำเนินการในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตร ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนงานเกษตรกรที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในกรณีที่เป็นแผนงานประกันภัยแบบสมัครใจเกษตรกรก็สามารถที่จะเข้าร่วมในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ ในกรณีที่เป็นแผนงานประกันภัยแบบบังคับ เกษตรกรก็ต้องเข้าสู่โครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรโดยอัตโนมัติ

3.1.3.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกัน พืชผลเกษตรที่จัดให้มีการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร มีดังนี้

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชผลไม้

3.1.3.3 รูปแบบการประกันภัย การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรได้แบ่งรูปแบบการประกันภัยออกเป็น 2 แบบ คือ แบบสมัครใจ ได้แก่ แผนงานการประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ การประกันภัยพื้นที่เพาะปลูกและการเลี้ยงไหม แผนงานการประกันภัยพืชที่ปลูกในเรือนกระจก แบบบังคับ ได้แก่ แผนงานการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ แผนงานการประกันภัยพืชไร่

3.1.3.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

(1) ผู้รับประกันภัย จะเป็นการดำเนินการโดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สมาพันธ์ และรัฐบาล ซึ่งเป็นการรับประกันภัยตามระดับของการปกครอง โดยที่หากในระดับท้องถิ่นไม่สามารถที่จะดำเนินการรับประกันได้ ก็จะส่งให้หน่วยงานที่อยู่ในระดับเขตการปกครองใหญ่กว่าดำเนินการรับประกันภัยต่อ

(2) ผู้เอาประกันภัย เกษตรกรที่ได้เข้าร่วมในระบบการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร เมื่อพืชผลเกษตรที่ได้เอาประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ไ้ระบุไว้ ก็จะได้รับค่าชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย

3.1.3.5 การคุ้มครองการประกันภัยพืชผลเกษตร การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร จะให้ความคุ้มครองพืชผลเกษตรที่ได้รับความเสียหายจากภัยทางธรรมชาติ โรคพืช แมลง และสถานการณ์ทางอุทกนิยมนิวทียอื่นๆ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร

3.1.3.6 จำนวนของการคุ้มครอง การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร ได้กำหนดอัตราการคุ้มครองในกรณีที่เกิดความเสียหายแก่พืชผลเกษตรอันเนื่องมาจากภัยที่ระบุไว้ ในกรณีของการประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้จะใช้สูตรในการคำนวณค่าชดเชยความเสียหาย 3 สูตร คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน และสูตรครอบคลุมรายรับของเกษตรกร จำนวนผลผลิต คุณภาพ และราคาที่เหมือนกัน โดยขึ้นอยู่กับเกษตรกรว่าจะเลือกใช้สูตรไหนเพื่อนำมาในการใช้คำนวณค่าชดเชยความเสียหาย ในกรณีของการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ จะใช้สูตรในการคำนวณค่าชดเชยความเสียหาย 3 สูตร คือ สูตรการคำนวณในโครงการ สูตรการคำนวณค่าชดเชย

ที่ไม่เต็มจำนวน และสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน ในกรณีของการประกันภัยพืชไร่จะใช้สูตรในการคำนวณค่าชดเชยความเสียหาย 2 สูตร คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน และสูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน

3.1.3.7 เบี้ยประกัน รัฐมนตรีจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดบนฐานอัตราการประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคมและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด โดยที่อัตราเบี้ยประกันจะปรับปรุงทุกๆ 3 ปี

3.1.4 สรุปหลักเกณฑ์ทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ

หลักเกณฑ์ทางกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศที่สำคัญ สามารถสรุปหลักเกณฑ์ได้ดังนี้

3.1.4.1 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

(1) การเข้าร่วม

ในการที่จะเข้าร่วมขอบเขตของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติเกษตรกรจะต้องนำเสนอการเข้าร่วมที่สำนักงานท้องถิ่นของกระทรวง หรือต่อผู้วางแผนการประกันภัยซึ่งได้รับอนุมัติแล้ว เกษตรกรแต่ละรายต้องจัดซื้อการประกันพืชผลเกษตรในวัน หรือก่อนที่จะมีการปิดการขาย โดยการจัดหาข้อมูลที่ต้องการรวมถึงด้านเอกสารที่จำเป็นต่างๆ เกษตรกรควรจะต้องหาประเมินค่า โดยสมาคมในส่วนของการจัดการเก็บประวัติและการผลิตของพืชที่ได้ทำประกันไว้ รวมทั้งรายงานถึงพื้นที่ซึ่งได้เพาะปลูก สำหรับวันปิดทำการขายจะถูกกำหนดโดยสมาคมซึ่งพิจารณาถึงการให้ความสะดวกสบายต่อเกษตรกรมากที่สุดในการได้รับผลกำไรภายใต้โครงการปรับปรุงด้านราคาและการผลิต การเริ่มต้นด้วยปีแห่งรัฐพืชในปี 1995 สมาคมจะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ในการประกันภัยสำหรับพืชที่สามารถประกันได้ในแต่ละราย ซึ่งถูกปลูกในฤดูใบไม้ผลิวันปิดทำการขายได้แก่ 30 วันล่วงหน้าก่อนมีการปิดการขายซึ่งถูกกำหนดสำหรับปีแห่งรัฐพืชในปี 1994 สมาคมจะกำหนดกฎเกณฑ์การประกันพืชผลเกษตรเพื่อให้มีความชัดเจนถึงขอบเขตการคุ้มครองซึ่งถูกจัดหาโดยเกษตรกรที่มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ในการได้รับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ หรือขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ

(2) การกำหนดพืชชนิดใหม่

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) จะกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดให้มีการประกันพืชชนิดอื่นๆเพิ่มเติม รวมถึงการเพิ่มเติมการประกันภัยเกี่ยวกับพืชผลเกษตรซึ่งไม่สามารถเก็บไว้ได้นาน และการเพิ่มเติมการประกันภัยเกี่ยวกับต้นกล้า

อีกทั้งในกรณีที่พื้นที่ใดที่ไม่สามารถทำการประกันภัยได้สำหรับผลิตผลทางการเกษตรบางอย่างนั้น ก็ได้กำหนดให้มีการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ถ้าหากเกษตรกรมีข้อมูลในด้านสถิติเกี่ยวกับการผลิต เสนอต่อสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร

(3) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ เพื่อจะคุ้มครองเกษตรกรสำหรับความเสียหายของพืช ผลเกษตรอันเนื่องมาจากภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม หรือภัยทางธรรมชาติอื่น ซึ่งถูกพิจารณาโดยรัฐมนตรีเกษตร

(4) จำนวนของการคุ้มครองและขอบเขตการคุ้มครองพิเศษ

จำนวนของการคุ้มครองนั้นในปี 1995 ถึงปี 1998 การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกร 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 60% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณาโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร ส่วนในปี 1999 และภายหลังจากนั้น การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติจะเสนอการคุ้มครองให้กับเกษตรกรที่ 50% ของผลเสียหายที่ได้รับในแต่ละพื้นที่ และคุ้มครองที่ 55% ของราคาท้องตลาดที่ได้คาดหวังไว้ หรือที่ราคาเปรียบเทียบที่ได้พิจารณาโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร ในส่วนของขอบเขตการคุ้มครองพิเศษนั้นได้กำหนดหลักเกณฑ์ระดับของการคุ้มครองจะถูกคิดคำนวณเป็นหน่วยเงินดอลลาร์ และต้องถูกจัดซื้อที่ระดับไม่เกินกว่า 85% ของผลที่ได้รับของแต่ละบุคคล หรือที่ 95% ของพื้นที่ที่ได้รับซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร ส่วนการคุ้มครองแบบพิเศษในเขตการปกครอง หรือพื้นที่ หรือฟาร์มนั้น ต้องไม่น้อยกว่า 50% ของ ประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากัน ส่วนการคุ้มครองเพิ่มเติมเกี่ยวกับอภิกภัยและการตกของลูกเห็บนั้น ได้กำหนดระดับของการคุ้มครองเพิ่มเติมอยู่ที่ 65% หรือมากกว่าของผล ที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งถูกคาดหวังไว้

(5) ค่าบริการทางการจัดการ

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ของค่าบริการทางการจัดการไว้ดังนี้คือ (1) ค่าธรรมเนียมขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้เกษตรกรแต่ละรายต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดการสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ ในจำนวนของ 10% ของเบี้ยประกันภัย หรือที่ 50 ดอลลาร์ต่อเขตการปกครอง หรือมากกว่านั้นในกรณีที่ได้รับความเห็นชอบโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร (2) ค่าธรรมเนียม

พิเศษกำหนดให้ตามจำนวนเงินภายใต้ (1) เกษตรกรต้องจ่ายค่าธรรมเนียมที่ 10 ดอลลาร์ สำหรับในแต่ละจำนวนซึ่งถูกพิจารณาตาม (1) ซึ่งจำนวนเงินที่เรียกเก็บเป็นค่าบริการทางการจัดการนี้ จะถูกเก็บสะสมในเงินกองทุนการประกันภัยพืชผลเกษตร

(6) เบี้ยประกันภัย

พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ได้กำหนดให้สมาคมต้องปรับเบี้ยประกันให้เหมาะสมกับโครงการการประกันภัยที่อัตราซึ่งสภาได้พิจารณาทั้งนี้ต้องไม่มากกว่า 1.1 ในกรณีไม่เกินวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1998 และไม่มากกว่า 1.075 ในกรณีหลังวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1998 ซึ่งจำนวนเบี้ยประกันภัยสำหรับการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยต่างๆ ในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษต่ำกว่า 65% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับ การชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากัน แต่ถ้ามากกว่า 50% จำนวนเบี้ยประกันภัยจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งได้คาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคม และในกรณีของขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษเท่ากับ 65% จำนวนเบี้ยประกันภัยจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งได้คาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการซึ่งถูกพิจารณาโดยสมาคมบนกระบวนการทางด้านอุตสาหกรรมซึ่งเปอร์เซ็นต์ของเบี้ยประกันจะถูกนำไปพิจารณาในส่วนของอัตราค่าเสียหาย

(7) การลดลงของเบี้ยประกัน

การลดลงของเบี้ยประกันนั้น ผู้วางแผนการประกันภัยต้องพิจารณา ลดการเรียกเก็บเบี้ยประกันภัยให้เหมาะสมกับระบบขั้นตอนว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด ผู้วางแผนการประกันภัยต้องบอกกล่าวให้สมาคมในการใช้อำนาจลดเบี้ยประกันภัยก่อนการกระทำดังกล่าว และการลดลงดังกล่าวได้ถูกพิจารณาให้เข้ากับกฎ, การกำหนดขอบเขตและวิธีการซึ่งกำหนดโดยสมาคม

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกันภัย

การสงเคราะห์เงินเบี้ยประกันของรัฐบาลนั้น สมาคมต้องเข้าไปมีบทบาทในข้อตกลงกับภาครัฐ หรือตัวแทนของรัฐ โดยที่รัฐหรือตัวแทนต้องจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันเพิ่มเติมให้กับผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติแล้ว เพื่อที่จะส่งเสริมการลดลงของเบี้ยประกันซึ่งถูกจ่ายโดยเกษตรกร ในการจ่ายเบี้ยประกันโดยสมาคมนั้นมีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการเข้าร่วมของเกษตรกรในการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายและขอบเขตการคุ้มครองแบบพิเศษ ซึ่งจำนวนเบี้ยประกันที่จะถูกจ่ายโดยสมาคมจะต้องเป็น (1) ในกรณีของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

จำนวนที่จะถูกทำให้เข้ากันสำหรับเบี้ยประกันจะถูกระบุภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (เอ) ของมาตรา 1508 คือ ในกรณีการปกป้องความเสี่ยงภัยประเภทต่างๆ จำนวนของค่าประกันจะต้องเพียงพอต่อความเสียหายซึ่งอาจคาดการณ์ได้และเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล หรือ(2) ในกรณีของการคุ้มครองซึ่งต่ำกว่า 65% ของประวัติที่เคยมีมา หรือผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยโดยการประเมินที่ 100% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้ถูกคาดหวังไว้ หรือในขอบเขตการคุ้มครองที่เท่ากันจะถูกระบุในรูปของจำนวนเบี้ยประกันสำหรับขอบเขตของการปกป้องความเสี่ยงต่อภัยอันตรายและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการภายใต้หัวข้อย่อย (ดี) (2) (บี) ของมาตรา 1508 คือในกรณีขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษต่ำกว่า 65% แต่ถ้ามากกว่า 50% จำนวนเบี้ยประกันจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งคาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการที่ถูกพิจารณาโดยสมาคม หรือ(3) ในกรณีของการคุ้มครองที่เท่ากันหรือมากกว่า 65% ในแต่ละพื้นที่ จำนวนการจ่ายจะถูกกำหนดไว้ที่ 50% ผลที่ได้รับการชดใช้โดยเฉลี่ยในการประเมินที่ 75% ของราคาตามท้องตลาดซึ่งได้รับการคาดหวังไว้และค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการได้ถูกกำหนดไว้ในหัวข้อย่อย (ดี) (2) (ซี) ของมาตรา 1508 คือ ในกรณีขอบเขตของการคุ้มครองแบบพิเศษเท่ากันหรือมากกว่า 65% จำนวนเบี้ยประกันจะต้องเพียงพอในการครอบคลุมต่อความเสียหายซึ่งคาดการณ์ไว้ และถูกเก็บสำรองไว้อย่างมีเหตุผล และรวมถึงจำนวนสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการจัดการที่ถูกพิจารณาโดยสมาคมบนกระบวนการทางด้านอุตสาหกรรมซึ่งเปอร์เซ็นต์ของเบี้ยประกันจะถูกนำไปพิจารณาในส่วนของอัตราค่าเสียหาย

(9) การเรียกร้องค่าเสียหาย

การเรียกร้องค่าเสียหายภายใต้กฎระเบียบที่ถูกกำหนดโดยสมาคม สมาคมจะต้องดำเนินการในด้านการปรับเปลี่ยนและการชดใช้ค่าเสียหาย กฎระเบียบซึ่งสมาคมเป็นผู้กำหนดขึ้นจะสามารถทำให้แน่ใจต่อการเปลี่ยนแปลงในจำนวนของค่าเสียหายว่าเป็นไปอย่างถูกต้อง ในกรณีที่เรียกร้องค่าทดแทนได้ถูกปฏิเสธโดยสมาคมหรือบุคคลซึ่งสมาคมให้ทำการแทน การฟ้องร้องในเรื่องของค่าเสียหายจะถูกนำสู่กระบวนการยุติธรรมในศาลแขวงซึ่งฟาร์มที่ทำประกันภัยไว้ตั้งอยู่ในเขตการปกครอง โดยการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจะต้องดำเนินการไม่ช้ากว่า 1 ปี หลังจากวันที่มีการบอกปิดข้อเรียกร้องดังกล่าว สมาคมต้องจัดให้ผู้วางแผนการประกันภัยที่ได้รับการรับรองทำการชดใช้ค่าใช้จ่ายต่างๆ และค่าทนายความซึ่งก่อให้เกิดขึ้นโดยผู้วางแผน ทั้งนี้สืบเนื่องจากความผิดพลาดของสมาคม

3.1.4.2 พระราชบัญญัติการประกันพันธุ์พืชและปลูสดัวของแคนาดา

(1) การเข้าร่วม

การเข้าร่วมโครงการการประกันพันธุ์พืชผลเกษตรนั้น เกษตรกรผู้ที่จะทำการประกันพันธุ์ จะเสนอพื้นที่ที่ทำการเพาะปลูกพืชซึ่งได้เป็นเจ้าของและจัดการเพื่อการประกันพันธุ์ในโนว่าสคอเทียโดยที่สัญญาประกันพันธุ์จะเป็นประโยชน์ต่อพื้นที่ทั้งหมด และดำเนินการร่วมกับการสะสมเบี้ยประกันพันธุ์อย่างน้อย 20 ดอลลาร์ หรือ 50 ดอลลาร์ ขึ้นอยู่กับการกำหนดไว้สำหรับพืชแต่ละชนิดที่จะเอาประกันพันธุ์ สัญญาประกันพันธุ์พืชผลเกษตรจะมีผลบังคับในปีแห่งพันธุ์พืช (ปีแห่งพันธุ์พืชจะอยู่ในช่วงของการเพาะปลูกพืชผลเกษตรในแต่ละชนิดตามที่กรรมการกำหนด) และจะยังคงมีผลในปีต่อๆ มาจนกว่าจะได้ถูกยกเลิกโดยผู้ประกันพันธุ์ หรือกรรมการเห็นสมควร โดยที่การยกเลิกนั้น จะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้สำหรับพืชแต่ละชนิด จึงจะถือว่ามีการยกเลิกมีผลบังคับได้

(2) พืชที่จัดให้มีการประกัน

พืชผลเกษตรที่ถูกระบุให้เป็นพืชที่สามารถประกันพันธุ์ได้ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันพันธุ์พืชและปลูสดัวของประเทศแคนาดา มีดังนี้ คือ ข้าวโพด อาหารสัตว์ บลูเบอร์รี่ต้นใหญ่ บลูเบอร์รี่ต้นเล็ก พืชจำพวกตระกูลถั่ว มันฝรั่ง ราสเบอร์รี่ ต้นถั่วเหลือง เมล็ดข้าวในฤดูใบไม้ผลิ เมล็ดข้าวในฤดูหนาว สตรอเบอร์รี่ พืชผลไม้ และพืชผัก

(3) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันพันธุ์พืชผลเกษตร จะได้รับการปกป้องจากภัยพิบัติที่เกิดจากภัยธรรมชาติต่างๆ ที่ได้มีการกำหนดประเภทของภัยธรรมชาติไว้สำหรับพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันพันธุ์ โดยพิจารณาจากสถิติของภัยธรรมชาติต่างๆ ที่ส่งผลเสียหายต่อพืชที่จัดให้มีการประกันพันธุ์ ซึ่งภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพืชชนิดต่างๆ ที่จัดให้มีการประกันพันธุ์นั้น จะเป็นภัยที่ระบุไว้ในสัญญาประกันพันธุ์สำหรับพืชแต่ละชนิด โดยส่วนใหญ่แล้ว ภัยที่ระบุไว้ก็จะเป็นภัยที่มีลักษณะเหมือนกันจะแตกต่างกันบ้าง ก็เฉพาะภัยที่มีลักษณะเฉพาะในพืชแต่ละชนิด เมื่อเกษตรกรได้ทำการประกันพันธุ์พืชผลเกษตรแล้ว ก็จะได้รับ การปกป้องจากภัยตามที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันพันธุ์ในพืชชนิดต่างๆ ที่จัดให้มีการประกันพันธุ์

(4) ข้อสังเกตของความเสียหาย

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นแก่พืชผลเกษตรที่ได้ประกันพันธุ์ไว้ อันเนื่องมาจากภัยต่างๆ ที่ระบุไว้ และเกษตรกรมีความประสงค์ที่จะละทิ้ง หรือทำลายพืชที่ได้ประกันพันธุ์ไว้ หรือต้องการปลูกพืชใหม่ หรือใช้พื้นที่ดังกล่าวเพื่อจุดประสงค์อื่น เกษตรกรต้องแจ้งให้กรรมการทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และจะไม่ทำการใดๆ โดยปราศจากความยินยอมของกรรมการ

ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นแก่พืชผลเกษตรที่ได้ประกันภัยไว้ อันเนื่องมาจากภัยต่างๆที่ระบุไว้ เป็นครั้งแรก เกษตรกรต้องแจ้งให้กรรมการทราบภายใน 5 วัน นับจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามการแจ้งต่างๆ ของเกษตรกรได้มีขึ้นในขณะที่การเก็บเกี่ยว ได้เสร็จสิ้นแล้ว ถ้าผลผลิตที่แท้จริงน้อยกว่าผลผลิตที่ได้ประกันไว้ทั้งหมด และพืชที่ได้ประกันไว้ จะไม่ถูกละทิ้งหรือทำลายจนกว่ากรรมการจะได้ทำการประเมินค่าผลผลิตที่เป็นไปได้ของพื้นที่นั้น และกรณีความเสียหายในการผลิตผล อันเนื่องมาจากภัยต่างๆที่ระบุไว้ เกษตรกรต้องแจ้งให้กรรมการ ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน 5 วันนับจากวันสิ้นสุดการเก็บเกี่ยว

(5) ขอบเขตที่การประกันภัยคุ้มครองถึง

การประกันภัยพืชผลเกษตรตามโครงการประกันภัยพืชแห่ง แคนาดา-โนวาสคอตีเยนนั้น ขอบเขตที่การประกันภัยคุ้มครองจะอยู่ที่ผลผลิตที่ประกันภัยได้ ทั้งหมดที่ 70% หรือ 80% ของผลผลิตที่ได้รับโดยเฉลี่ยสำหรับจำนวนพื้นที่เอเคอร์ทั้งหมดของพืช ที่จัดให้มีการประกันภัยและสามารถเก็บเกี่ยวได้ โดยที่ตามเงื่อนไขของสัญญาประกันภัยพืชแห่ง แคนาดา-โนวาสคอตีเยนที่ใช้อยู่บังคับเมื่อไม่นานมานี้ กรรมการต้องเสนอผลผลิตที่ได้ประกันไว้ทั้งหมด ที่ 85% ของผลผลิตที่ได้รับโดยเฉลี่ยสำหรับจำนวนพื้นที่เอเคอร์ทั้งหมดของพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัยที่จะถูกเก็บเกี่ยว

(6) ปัจจัยที่การประกันภัยไม่คุ้มครองถึง

สัญญาประกันภัยจะไม่ประกันและค่าทดแทนจะไม่ถูกชดใช้ ในกรณีที่ความเสียหายในการผลิตของพืชที่ได้ประกันภัยไว้มีผลมาจากความประมาท ความประพฤติ ไม่เหมาะสม การดำเนินการที่ไม่ถูกต้องของเกษตรกร หรือตัวแทน หรือลูกจ้าง หรือเกิดจากภัย อย่างอื่นนอกเหนือจากภัยที่ระบุไว้ในโครงการ หรือในกรณีที่เกิดจากการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ เกี่ยวกับพืชผลเกษตรต่อกรรมการ หรือปกปิดข้อความจริงอันควรจะต้องเปิดเผยต่อกรรมการ ในขณะที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือไม่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของสัญญา ประกันภัย หรือกระทำการฉ้อฉล หรือจงใจทำข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าเสียหาย ภายใต้อสัญญาประกันภัย

(7) เบี้ยประกัน

อัตราเบี้ยประกันขั้นพื้นฐานสำหรับพืชผลเกษตรที่สามารถประกันภัย ได้ต้องถูกปรับเปลี่ยนโดยการให้ส่วนลดแก่เกษตรกรเมื่อค่าทดแทนได้น้อยกว่าเบี้ยประกันภัยซึ่งได้ จ่ายทั้งหมด หรือมีการเพิ่มเบี้ยประกันภัยเมื่อค่าทดแทนมากกว่าเบี้ยประกันภัยซึ่งได้จ่ายทั้งหมด ภายใต้อโครงการ ในการปรับเปลี่ยนสำหรับส่วนลดหรือการเก็บเพิ่มต้องคิดคำนวณตามสมการดังนี้

$$(LR-1) \times (N \div (20+N))$$

LR (อัตราส่วนความเสียหาย) มีค่าเท่ากับค่าทดแทนทั้งหมดหารด้วย เบี้ยประกันทั้งหมด และ N มีค่าเท่ากับจำนวนตัวเลขของปีที่ได้ประกันไว้ในโครงการ โดยที่ค่าส่วนลด สูงสุดจะอยู่ที่ 50% และการเก็บเงินเพิ่มเติมสูงสุดจะอยู่ที่ 100% ของอัตราเบี้ยประกันภัยชั้นพื้นฐาน และเบี้ยประกันรายปีต่ำสุดซึ่งสามารถจ่ายได้โดยเกษตรกรสำหรับแต่ละรัฐพืชที่ได้ประกันไว้จะอยู่ที่ 50 ดอลลาร์ เว้นแต่เบี้ยประกันรายปีต่ำสุดได้ถูกกำหนดในโครงการ

(8) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

เบี้ยประกันที่เกษตรกรต้องจ่ายนั้น จะได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาล แคนาดา ภายใต้พระราชบัญญัติการปกป้องรายได้ของฟาร์ม(แคนาดา) และเขตการปกครอง ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันรัฐพืชและปศุสัตว์

(9) การพิสูจน์ค่าเสียหาย

การเรียกร้องค่าทดแทนในกรณีของพืชที่ได้ประกันไว้ จะถูกพิสูจน์ ความเสียหายโดยกรรมการและจะถูกเก็บรวบรวมเป็นเอกสารไม่ช้ากว่า 60 วัน หลังจากการสิ้นสุด การเก็บเกี่ยว หรือการสิ้นสุดปีแห่งรัฐพืชซึ่งความเสียหายได้เกิดขึ้น การเรียกร้องค่าทดแทนจะ ดำเนินการโดยเกษตรกร หรือโดยตัวแทน หรือโดยผู้รับโอน ในกรณีที่เกษตรกรไม่อยู่ หรือไม่ สามารถจัดการได้

(10) การพิจารณาตัดสินคดี

ในกรณีที่กรรมการ และเกษตรกรไม่สามารถตกลงกันได้ในเรื่อง ค่าเสียหายภายใต้สัญญาประกันภัย ข้อโต้แย้งดังกล่าวจะถูกวินิจฉัยชี้ขาดโดยอนุญาโตตุลาการ

3.1.4.3 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

(1) การเข้าร่วม

การเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงาน การประกันภัยทางการเกษตรนั้น เป็นสัญญาที่เป็นการตกลงร่วมกันระหว่างเกษตรกรและสมาคม ร่วมกันทางการเกษตร หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งการเข้าร่วมในโครงการประกันภัย พืชผลเกษตรจะมีอยู่ 2 รูปแบบ คือ แบบสมัครใจ และแบบบังคับ โดยที่แบบสมัครใจ จะเป็นกรณี ของการประกันภัยผลไม้และต้นผลไม้ การประกันภัยพื้นที่เพาะปลูกและการเลี้ยงไหม เมื่อ เกษตรกรมีพื้นที่เพาะปลูกพืชอยู่ในเกณฑ์ที่จะเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ เกษตรกรมีสิทธิที่จะเลือกเข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรหรือไม่เข้าร่วมก็ได้ เป็น ความสมัครใจของเกษตรกรเอง ในส่วนของแบบบังคับ จะเป็นกรณีของการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ การประกันภัยพืชไร่ เมื่อเกษตรกรมีพื้นที่เพาะปลูกพืชอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรที่จัดให้มีการประกันภัย เกษตรกรจะต้องเข้าสู่โครงการ

ประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรโดยอัตโนมัติ เกษตรกรไม่มีสิทธิที่จะเลือกไม่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร เป็นหน้าที่ของเกษตรกรที่จะต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร

(2) พืชที่จัดให้มีการประกัน

พืชผลเกษตรที่จัดให้มีการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร มีดังนี้ คือ ส้มอันชู มะนาวจิน ผลไม้จำพวกส้มมะนาวอื่นๆ แอปเปิ้ล องุ่น แพร่ บีทซ์ โลควอท เซอร์รี่ ลูกพลับ ลูกเกาลัด แอปริคอตญี่ปุ่น พลัม กีวี และสับปะรด ต้นผลไม้ของผลไม้ดังกล่าวมาข้างต้น ข้าว ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ถั่วแดง “อะซูกิ” ถั่วลิสง หัวบีทที่ใช้ทำน้ำตาล อ้อย ต้นฮ็อบ และใบชา พืชผลเกษตรดังกล่าวมานี้ เป็นพืชที่จัดให้มีการรับประกันเมื่อเกษตรกรมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร

(3) การปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรจะได้รับการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆ โรคพืช สัตว์ แมลง และเหตุการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร อันส่งผลให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหาย เป็นการประกันการลดลงของผลผลิตและการเสื่อมคุณภาพของผลผลิตให้กับเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ

(4) จำนวนของความคุ้มครอง

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร เมื่อได้รับความเสียหายจากภัยต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร ส่งผลให้พืชผลเกษตรได้รับความเสียหาย เกษตรกรจะได้รับความคุ้มครองในอัตราที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร ดังนี้ คือ ในกรณีของการประกันภัยผลไม้ อัตราการคุ้มครองอยู่ที่ 70% (ในกรณีของการประกันภัยความเสี่ยงเฉพาะอยู่ที่ 80%) สมาคมร่วมกันทางการเกษตรและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะกำหนดอัตราค่าสุดอยู่ระหว่าง 40% ถึง 60% โดยที่เกษตรกรสามารถที่จะเลือกอัตราการคุ้มครองตามที่ต้องการได้ ในกรณีของการประกันภัยต้นผลไม้ อัตราการคุ้มครองสูงสุดอยู่ที่ 80% ของ ค่าที่เอาประกันภัยได้ และอัตราค่าสุดไม่น้อยกว่า 40% และไม่มากกว่า 60% โดยจะถูกกำหนดโดยสมาคมหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งเกษตรกรสามารถที่จะเลือกอัตราการคุ้มครองตามที่ต้องการได้ ในกรณีของการประกันภัยข้าว ข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์ มีสูตรในการคำนวณ 3 แบบ คือ สูตรการคำนวณในโครงการ(เมื่อมีความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งในโครงการเกิน 30% ของผลผลิตมาตรฐาน) สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็ม

จำนวน(เมื่อรวมความเสียหายในความเสียหายของโครงการเกิน 20% ของผลเฉลี่ยโดยรวมของเกษตรกร) สูตรการคำนวณค่า ชดเชยที่เต็มจำนวน (เมื่อจำนวนความเสียหายของผลรวมพืชผลที่ลดลงของเกษตรกรเกิน 10% ของผลผลิตมาตรฐานโดยรวมของเกษตรกร) ในกรณีของการประกันภัยพืชไร่ มีสูตรในการคำนวณ 2 แบบ คือ สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่ไม่เต็มจำนวน(เมื่อยอดรวมของความเสียหายในโครงการที่ได้รับความเสียหายเกิน 20% ถึง 30% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร) สูตรการคำนวณค่าชดเชยที่เต็มจำนวน (เมื่อความเสียหายซึ่งผลผลิตโดยรวมของเกษตรกรมีจำนวนลดลงเกิน 20% ของผลผลิตมาตรฐานของเกษตรกร)

(5) อัตราเบี้ยประกัน

รัฐมนตรี จะกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดโดยอยู่บนฐานของ อัตราการประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละตำบลในระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา และจะมีการปรับปรุงอัตราเบี้ยประกันทุกๆ 3 ปี และหากมีความจำเป็นสมาคม หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นก็สามารถที่จะกำหนดช่วงอัตราเบี้ยประกันเพิ่มอีกก็ได้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

(6) การสงเคราะห์เบี้ยประกัน

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร จะได้รับการช่วยเหลือด้านเบี้ยประกันจากรัฐบาลเป็นจำนวนถึง 50% หรือ 55% ของเบี้ยประกัน ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.2 การประกันภัยพืชผลเกษตรตามหลักกฎหมายไทย

การประกันภัยพืชผลเกษตรในประเทศไทยนั้นได้มีการริเริ่มให้มีการดำเนินการขึ้น เพื่อที่จะแก้ปัญหาให้กับเกษตรกรแบบยั่งยืนมิใช่แบบครั้งคราว ในกรณีที่เกษตรกรต้องประสบปัญหาภัยทางธรรมชาติอยู่ทุกปี ส่งผลให้ผลิตผลทางการเกษตรได้รับความเสียหายเกษตรกรไม่มีรายได้ที่เพียงพอในการดำรงชีพ และประกอบอาชีพเกษตรกรรมในฤดูเพาะปลูกในปีต่อๆ มา เพราะไม่มีเงินทุน หรือรายได้จากการขายพืชผลเกษตรในการที่จะนำรายได้นั้นมาลงทุนเพาะปลูกพืชผลเกษตร เนื่องจากการเพาะปลูกพืชผลเกษตรส่วนใหญ่ยังต้องพึ่งพาธรรมชาติ ซึ่งมีความแปรปรวนสูงและไม่สามารถควบคุมได้ ประเทศไทยได้มีการทำการทดลองเป็นโครงการนำร่องในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรถึง 3 ครั้ง คือในปี พ.ศ. 2521-2523 ปี พ.ศ. 2525-2527 และปี พ.ศ. 2531-2534 โดยในโครงการนำร่องนั้น ได้จัดการดำเนินการระหว่างรัฐกับบริษัทประกันภัยที่เข้าร่วมโครงการในการให้มีการรับประกันภัยเพียงบางพื้นที่ซึ่งมีเพียงไม่กี่จังหวัด ประกอบกับเกษตรกรในจังหวัดที่เข้าร่วมโครงการก็มีจำนวนน้อย ทำให้การรับประกันภัยพืชผลเกษตรทั้งสามครั้งนั้น

ไม่ประสบผลสำเร็จและไม่พอใจให้บริษัทรับประกันภัยดำเนินการรับประกันภัยต่อหลังจากเสร็จสิ้นโครงการนำร่อง เนื่องจากบริษัทรับประกันภัยต้องรับภาระที่หนักในการใช้งบดำเนินการของบริษัทที่มีจำนวนสูงทำให้ต้องขาดทุน

3.2.1 ความหมายของการประกันภัย

การประกันภัย เป็นการเฉลี่ยความเสียหายที่เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลอื่นๆ เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ประสบเคราะห์กรรมให้พ้นจากความเสียหาย โดยผู้รับประกันภัยจะเป็นคนกลางที่คอยเฉลี่ยภัยไปยังบุคคลอื่นๆ ที่ร่วมประสบภัยในลักษณะเดียวกันทำให้เกิดหลักประกันที่มั่นคงในการดำรงชีวิต มีความมั่นใจในการที่จะได้รับชดเชยความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่ตน โดยยอมเสียสละรายได้เป็นค่าส่งเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้รับประกันภัย⁷²

3.2.2 ประเภทของพืชผลเกษตรที่รับประกันภัย

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัยของไทยนั้น กำหนดแต่เพียงว่าให้ผู้ที่มีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยไว้สามารถที่จะทำประกันภัยได้ วัตถุที่เอาประกันภัยนั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ ดังนั้นจึงสามารถที่จะเอาวัตถุที่ผู้เอาประกันภัยมีส่วนได้เสียมาประกันภัยกับบริษัทผู้รับประกันภัยได้ ซึ่งในการประกันภัยพืชผลเกษตรที่บริษัทรับประกันภัยเคยดำเนินการรับประกันภัยไว้แบ่งออกเป็นพืชดังนี้

- (1) พืชไร่
- (2) พืชสวน
- (3) พืชชนิดอื่นๆ ที่เกษตรกรและบริษัทรับประกันภัยตกลงกัน

3.2.3 รูปแบบการประกันภัย

3.2.3.1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย เป็นสัญญาประกันภัยระหว่างเอกชนกับเอกชนที่มาตกลงกันที่จะมาผูกพันกัน เกิดเป็นสัญญาประกันภัยขึ้น จึงเป็นการประกันภัยแบบสมัครใจ

3.2.3.2 ภัยที่รับประกัน

ภัยที่บริษัทประกันภัยรับประกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย เกษตรกรที่จะนำพืชผลเกษตรมาประกันภัยจะต้องตกลงกับบริษัทประกันภัยที่จะรับประกัน ซึ่งในอดีตบริษัทประกันภัยจะรับประกันภัยที่เกิดจากธรรมชาติเพียงไม่กี่ชนิด เช่น ภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม ลูกเห็บ เป็นต้น

⁷² สอาด หอมมณี. (2539). คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 1.

3.2.4 บุคคลผู้เกี่ยวข้องในสัญญาประกันภัยพืชผลเกษตร

3.2.4.1 ผู้เอาประกันภัย

ผู้เอาประกันภัย คือ คู่สัญญาฝ่ายซึ่งมีความเสี่ยงภัยได้เสนอให้ผู้รับประกันภัยเข้ารับความเสี่ยงภัยแทนตน โดยตกลงว่าจะส่งเบี้ยประกันภัยให้เป็นการตอบแทน ในกรณีที่ผู้รับประกันภัยก็ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถตามกฎหมาย เพราะว่าการทำสัญญาประกันภัยเป็นการทำนิติกรรมอย่างหนึ่งด้วย ส่วนในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยเป็นนิติบุคคล การดำเนินการตามความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้มีอำนาจกระทำการแทนของนิติบุคคลนั้น⁷³

(1) สิทธิของผู้เอาประกันภัย มีดังนี้ คือ⁷⁴

1) เรียกให้ผู้รับประกันภัยชดเชยค่าสินไหมทดแทน สิทธิอันนี้เป็นสิทธิสำคัญที่สุดของผู้เอาประกันภัยและเป็นสาระสำคัญที่สุดในสัญญาประกันภัย เมื่อมีวินาศภัยเกิดขึ้นตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา หากไม่มีกรณีที่ผู้รับประกันภัยต้องรับผิดชอบแล้วผู้เอาประกันภัยก็ไม่มีสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อจำนวนวินาศภัยอันแท้จริง หรือเพื่อความบุบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินนั้น หรือเพื่อค่าใช้จ่ายอันสมควรซึ่งได้เสียไปเพื่อรักษาทรัพย์สินไว้มิให้พินาศ

2) บอกเลิกสัญญาประกันภัย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 872 ซึ่งบัญญัติว่า “ก่อนเริ่มเสี่ยงภัย ผู้เอาประกันภัยจะบอกเลิกสัญญาเสียก็ได้ แต่ผู้รับประกันภัยชอบที่จะได้รับเบี้ยประกันภัยทั้งจำนวน” มาตรานี้ให้สิทธิผู้เอาประกันภัยที่จะบอกเลิกสัญญาประกันภัยที่ได้ทำกันไว้แล้วได้ แต่ต้องชำระเบี้ยประกันภัยครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ตกลงกันไว้ และการบอกเลิกสัญญานี้ต้องกระทำ ก่อนเริ่มเสี่ยงภัย

3) ลดเบี้ยประกันภัย สิทธิของผู้เอาประกันภัยที่จะได้ลดเบี้ยประกันภัย มีบัญญัติในมาตรา 864 ความว่า “เมื่อคู่สัญญาประกันภัยยกเอาภัยใดโดยเฉพาะ ขึ้นเป็นข้อพิจารณาในการวางกำหนดจำนวนเบี้ยประกันภัย และภัยเช่นนั้นสิ้นไปหาไม่แล้ว ท่านว่าภายหลังแต่ขึ้นไปผู้เอาประกันภัยชอบที่จะได้ลดเบี้ยประกันภัยลงตามส่วน” การลดเบี้ยประกันภัยลงตามส่วนตาม มาตรา 864 นี้ใช้สำหรับกรณีสัญญาประกันภัยได้ตกลงกันขึ้น โดยได้ยกเอาภัยบางอย่างขึ้นมาเป็นหลักในการพิจารณากำหนดเบี้ยประกันภัย แล้วต่อมาภัยนั้นหมดไป แต่การเสี่ยงภัยโดยปกติยังคงมีอยู่ในกรณีเช่นนี้ผู้เอาประกันภัยควรจะได้ลดเบี้ยประกันภัยลงตามส่วน โดยถือเอาวันที่ภัยนั้นหมดสิ้นไป

4) ลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 873 บัญญัติว่า “ถ้าในระหว่างอายุสัญญาประกันภัยนั้น มูลประกันภัยได้ลดน้อยถอยลงไปหนักไฉไร ท่านว่าผู้เอาประกันภัยชอบที่จะได้ลดจำนวนเงินซึ่งได้เอาประกันภัยไว้ และลด

⁷³ วินัย ตูวิเชียร. (2536). *สรุปวิชากฎหมายประกันภัย*. หน้า 24.

⁷⁴ สัมฤทธิ์ รัตนดารา. เล่มเดิม. หน้า 185-189.

จำนวนเงินเบี้ยประกันภัย” และตามความในมาตรา 873 วรรค 2 บัญญัติว่า “การลดจำนวนเบี้ยประกันภัยนั้นให้เป็นผลต่อในอนาคต” การที่ผู้เอาประกันภัยจะมีสิทธิขอลดจำนวนเงินที่เอาประกันภัย และลดเบี้ยประกันภัยได้นั้น ก็ต่อเมื่อมูลประกันภัยได้ลดน้อยลงมาก (กฎหมายใช้คำว่า ลดน้อยถอยลงไปหนัก) เพราะฉะนั้นหากมูลประกันภัยลดลงเล็กน้อย ผู้เอาประกันภัยก็ยังไม่อาจใช้สิทธิตามมาตรานี้ อนึ่งการลดจำนวนเบี้ยประกันภัยก็จะทำได้สำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระเท่านั้น กฎหมายใช้คำว่า “ให้เป็นผลต่อในอนาคต” ดังนั้นเบี้ยประกันภัยที่ถึงกำหนดชำระไปแล้ว ก่อนการลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้ ก็เป็นอันต้องชำระไปตามนั้น

5) เรียกให้ผู้รับประกันภัยหาหลักประกัน ปัญหาอาจจะเกิดขึ้นในกรณีผู้รับประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ในระหว่างที่สัญญาประกันภัยยังไม่หมดอายุ ตามมาตรา 876 บัญญัติว่า ผู้รับประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลาย ผู้เอาประกันภัยจะเรียกให้หาประกันอันสมควรให้แก่ตนก็ได้ หรือจะบอกเลิกสัญญาเสียก็ได้ จากบทบัญญัติของกฎหมายมาตรานี้จะเห็นว่า ผู้เอาประกันมีสิทธิเลือกปฏิบัติได้ 2 กรณีคือ เรียกให้ผู้รับประกันภัยหาหลักประกันอันสมควร กรณีหนึ่ง หรือผู้เอาประกันมีสิทธิเลิกสัญญาอีกกรณีหนึ่ง

(2) หน้าที่ของผู้เอาประกันภัย

1) หน้าที่ชำระเบี้ยประกันภัย ตามความในมาตรา 861 ตอนท้าย บัญญัติว่า “...ในการนี้บุคคลอีกคนหนึ่งตกลงจะส่งเงิน ซึ่งเรียกว่าเบี้ยประกันภัย” และในมาตรา 862 ที่ว่า “ผู้เอาประกันภัยหมายความว่าคู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะส่งเบี้ยประกันภัย” และในมาตรา 867 ข้อ 5 ที่ให้ระบุจำนวนเบี้ยประกันภัย และวิธีส่งดอกเบี้ยประกันภัย หากผู้เอาประกันวินาศภัยไม่ชำระเบี้ยประกันภัยตามสัญญา ผู้รับประกันภัยก็มีสิทธิที่จะต้องเรียกให้ผู้เอาประกันชำระเบี้ยประกันให้ตามสัญญา ถ้าเกิดกรณีวินาศภัยขึ้นระหว่างนั้นผู้รับประกันภัยก็ชอบที่จะปฏิเสธ ไม่ยอมชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้ จนกว่าผู้เอาประกันภัยจะยอมชำระเบี้ยประกันภัยให้ เพราะสัญญาประกันวินาศภัยเป็นสัญญาต่างตอบแทน ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 369

2) หน้าที่ต้องบอกกล่าวเมื่อเกิดวินาศภัย โดยเหตุที่ผู้เอาประกันภัยมักจะถือโอกาสเรียกร้องเอาเงินในกรณีที่เกิดวินาศภัยขึ้น จึงต้องให้ผู้รับประกันภัยมีทางที่จะเข้าตรวจสอบถึงความเสียหายโดยเร็วที่สุด ทั้งจะได้ให้โอกาสผู้รับประกันภัยเข้าจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ถูกวินาศภัยได้ทันทีด้วย กฎหมายจึงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัยที่จะต้องบอกกล่าวให้ผู้รับประกันภัยทราบถึงวินาศภัยที่เกิดขึ้นโดยไม่ชักช้า

3.2.4.2 ผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย คือคู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้ ซึ่งผู้ที่จะประกอบธุรกิจเป็นผู้รับประกันภัยในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นการรับประกันวินาศภัย หรือรับประกันชีวิต จะต้องกระทำในรูปบริษัทจำกัด (ตามบรรพ 3 ลักษณะ 22 หุ่นส่วนและบริษัท หมวด 4 บริษัทจำกัด ตั้งแต่มาตรา 1096 เป็นต้นไป) และได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ (ตาม พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย และพ.ร.บ.ประกันชีวิต พ.ศ. 2535 มาตรา 6 และมาตรา 7) ทั้งนี้จะต้องมีหลักทรัพย์วางไว้กับนายทะเบียนประกันวินาศภัย หรือนายทะเบียนประกันชีวิต ตามมูลค่าที่กำหนดและจะต้องมีเงินกองทุนตามจำนวนที่กำหนดอีกด้วย ตาม พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย และพ.ร.บ.ประกันชีวิต พ.ศ. 2535 มาตรา 19 และมาตรา 20)⁷⁵

(1) สิทธิของผู้รับประกันภัย มีดังนี้ คือ

1) สิทธิได้รับเบี้ยประกัน สิทธิดังกล่าวนี้เกิดขึ้นทันทีที่สัญญาประกันภัยเกิดโดยไม่ต้องคำนึงว่าจะเกิดวินาศภัย หรือจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยตอบแทนผู้เอาประกันภัยหรือไม่ เพราะหนี้ของผู้รับประกันภัยเป็นหนี้ในอนาคตไม่แน่นอน ไม่ใช่หนี้ต่างตอบแทนที่จะเกิดขึ้นทันทีเช่นสัญญาต่างตอบแทนชนิดอื่น หากผู้เอาประกันเพิกเฉยไม่ยอมชำระเบี้ยประกันภัย ผู้รับประกันภัยมีสิทธิติดตามฟ้องร้องได้ภายในอายุความสองปีนับแต่วันที่สัญญาประกันภัยมีผลตามกฎหมาย⁷⁶

2) เรียกร้องให้ผู้เอาประกันภัยหาประกัน⁷⁷ ตามความในมาตรา 876 วรรคสอง บัญญัติว่า “ถ้าผู้เอาประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นคนล้มละลาย ท่านให้ใช้วิธีเดียวกันนี้บังคับตามควรแก่เรื่อง แต่กระนั้นก็ดีถ้าเบี้ยประกันภัยได้ส่งแล้วเต็มจำนวนเพื่ออายุประกันภัยเป็นระยะเวลานานพอเท่าใดไซ้ ท่านห้ามมิให้ผู้รับประกันภัยบอกเลิกสัญญาก่อนระยะเวลานั้นสุดลง” ความในมาตรานี้มีข้อต้องพิจารณา 2 ประการคือ

ก. การที่กฎหมายใช้คำว่าให้ใช้วิธีเดียวกันนี้ บังคับตามควรแก่เรื่อง หมายความว่าให้ใช้ความในมาตรา 876 วรรคหนึ่งบังคับ ในกรณีผู้รับประกันต้องคำพิพากษาให้ล้มละลาย ซึ่งความในวรรคหนึ่งของมาตรา 876 บัญญัติว่าให้ผู้ที่ต้องคำพิพากษาล้มละลายจัดหาประกันอันสมควร ซึ่งในกรณีที่ผู้เอาประกันต้องคำพิพากษาล้มละลาย ผู้รับประกันก็มีสิทธิเรียกให้ผู้เอาประกันจัดหาประกันอันสมควรมาให้

⁷⁵ สุภาพ สาริพิมพ์. (2542). คู่มือกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย. หน้า 14.

⁷⁶ สิทธิ โชค ศรีเจริญ. เล่มเดิม . หน้า 85-86.

⁷⁷ สัมฤทธิ์ รัตนดารา. เล่มเดิม. หน้า 172-173.

ข. กรณีผู้เอาประกันภัยต้องคำพิพากษาล้มละลายนี้ ตามหลักในกฎหมายล้มละลาย การใดๆ อันเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของผู้ล้มละลาย เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามกฎหมายล้มละลายเป็นผู้จัดทำแทนทั้งสิ้น ซึ่งเมื่อเป็นดังนี้แล้ว การที่จะให้ผู้ล้มละลายจัดหาประกันมาให้ก็หมดความจำเป็น ซึ่งผู้รับประกันก็มีสิทธิบอกเลิกสัญญาประกันตามที่กฎหมายให้สิทธิไว้ แต่การบอกเลิกสัญญานี้ได้มีความในวรรคสองแห่งมาตรา 876 ห้ามมิให้ผู้ล้มละลายจัดหาประกันวินาศภัยในช่วงที่ผู้เอาประกันภัยได้ชำระเบี้ยประกันครบถ้วนแล้ว จะเลิกได้ก็แต่เฉพาะในช่วงที่ยังไม่ได้ชำระเบี้ยประกันเท่านั้น

3) สิทธิลดจำนวนค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา 874 คือ กรณีที่ราคาแห่งมูลประกันภัยตามที่ได้ตกลงกันไว้นั้นสูงเกินไปจนเกินราคาแห่งส่วนได้เสียที่แท้จริงที่ผู้เอาประกันภัยมีอยู่ เมื่อเกิดวินาศภัยขึ้นตามสัญญาและผู้รับประกันสามารถพิสูจน์ได้ว่าราคาแห่งมูลประกันภัยนั้นสูงเกินไปจนเกินจริง ผู้รับประกันภัยก็มีสิทธิที่จะลดจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่จะต้องชำระลงมาได้ การที่ผู้รับประกันจะใช้อัตราตามมาตรานี้ได้นั้น จะต้องเป็นกรณีที่มีการตกลงราคาแห่งมูลประกันไว้ล่วงหน้าและกำหนดราคานั้นลงในกรมธรรม์ประกันภัยแล้ว⁷⁸

4) สิทธิที่จะได้ซากทรัพย์สินที่เอาประกัน สิทธิตามข้อนี้ไม่มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่อย่างใด แต่โดยปกติแล้วถ้าเป็นการเอาประกันวินาศภัยเต็มราคาทรัพย์สิน และทรัพย์สินนั้นเสียหายไปทั้งหมด เช่น ถ้าเป็นรถก็บุบไปทั้งคัน เมื่อบริษัทประกันภัยชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้เต็มตามที่เอาประกันภัยไว้ ซากทรัพย์สินก็ควรจะต้องเป็นของผู้รับประกันภัย แต่ถ้าผู้เอาประกันภัยยังยึดถือซากรถนั้นอยู่ ค่าซากรถนั้นก็จะต้องหักออกจากค่าสินไหมทดแทน (ดังจะเห็นได้จากฎีกาที่ 358/2499)⁷⁹

(2) หน้าที่ของผู้รับประกันภัย⁸⁰

1) ต้องส่งมอบกรมธรรม์ประกันภัย ตามประมวลประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 880 กล่าวคือ ผู้รับประกันจะต้องออกกรมธรรม์ประกันภัยซึ่งมีข้อความตรงตามสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้ และจะต้องลงลายมือชื่อของผู้รับประกันส่งมอบให้แก่ผู้เอาประกัน (กรมธรรม์ประกันภัยนี้ก็เป็นหลักฐานอย่างหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันใช้เป็นหลักฐานในการฟ้องร้องบังคับคดีแก่ผู้รับประกันตามสัญญาประกันวินาศภัย)

⁷⁸ สุมาลี วงษ์วิฑิต. เล่มเดิม. หน้า 140-141.

⁷⁹ แหล่งเดิม. หน้า 146.

⁸⁰ แหล่งเดิม. หน้า 89-90.

2) ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 861 การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนนี้ผู้รับประกันจะมีหน้าที่ที่ต้องเมื่อ

ก. เกิดวินาศภัยขึ้นแล้วตามสัญญา ถ้าภัยยังไม่เกิดขึ้น ผู้รับประกันภัยไม่มีหน้าที่

ข. ผู้รับประกันภัยไม่มีเหตุยกเว้นความผิด ถ้ามีเหตุตามกฎหมายที่ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 879 หรือมีเหตุตามสัญญาซึ่งคู่กรณีตกลงกันว่าผู้รับประกันไม่ต้องรับผิดชอบ ถ้าผู้เอาประกันไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่พึงไว้ ผู้รับประกันก็ไม่มีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

3.2.4.3 ผู้รับประกัน

ผู้รับประกัน หมายถึง บุคคลผู้พึงจะได้รับค่าสินไหมทดแทน หรือรับเงินจำนวนใช้ให้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 862 ผู้รับประกันมิใช่คู่สัญญาในสัญญาประกัน แต่ผู้รับประกันมีสิทธิในการรับประกันตามสัญญาประกันภัย ใครจะเป็นผู้รับประกันก็ได้แล้วแต่จะระบุไว้ในสัญญา อาจจะเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับผู้เอาประกัน หรือไม่มีความสัมพันธ์ต่อกันเลยก็ได้⁸¹

(1) สิทธิของผู้รับประกัน⁸²

สิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทน สิทธิของผู้รับประกันนี้ย่อมเป็นไปตามลักษณะของสัญญาเพื่อประโยชน์ของบุคคลภายนอก ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 375 และมาตรา 376 กล่าวโดยเฉพาะตามสัญญาประกันภัย ก็คือผู้รับประกันมีสิทธิที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยตามสัญญาประกันภัยได้ในนามของตนเอง

(2) หน้าที่ของผู้รับประกัน

1) หน้าที่ระมัดระวังมิให้วินาศภัยเกิดขึ้นเนื่องจากความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ผู้รับประกันต้องมีความสุจริตอย่างยิ่งในการปฏิบัติตามสัญญาประกันภัย โดยมีหน้าที่ที่จะต้องระมัดระวังมิให้เกิดวินาศภัยแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยซึ่งตนเองเป็นผู้รับประกันด้วยความทุจริตหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของตนเอง มิฉะนั้นจะเป็นเหตุให้ผู้รับประกันภัยปฏิเสธความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยได้

⁸¹ สุมาลี วงษ์วิฑิต. เล่มเดิม. หน้า 5-6.

⁸² วินัย ตูวิเชียร. เล่มเดิม. หน้า 101-103.

2) หน้าทีบอกล่าววินาศภัยที่เกิดขึ้นให้ผู้รับประกันภัยทราบโดยไม่ชักช้า กฎหมายกำหนดให้ทั้งผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยมีหน้าที่ในการบอกล่าววินาศภัยที่เกิดขึ้นให้ผู้รับประกันภัยทราบโดยไม่ชักช้า(ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 881 วรรคแรก) ซึ่งหมายความว่าถ้าผู้เอาประกันภัยทราบเหตุวินาศภัยที่เกิดขึ้น ผู้เอาประกันภัยก็เป็นผู้บอกล่าว แต่ถ้าผู้รับประกันภัยเป็นผู้ทราบเหตุวินาศภัยที่เกิดขึ้นนั้นก่อนผู้เอาประกันภัย หรือผู้เอาประกันภัยไม่มีโอกาสทราบเหตุวินาศภัยนั้น ผู้รับประกันภัยมีหน้าที่บอกล่าวให้ผู้รับประกันภัยทราบวินาศภัยที่เกิดขึ้นโดยไม่ชักช้า เพราะถ้าบอกล่าวล่าช้าทำให้เกิดความเสียหายขึ้น ผู้รับประกันภัยมีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากผู้รับประกันภัยได้ (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 881 วรรคสอง)

3.2.5 เบี้ยประกันภัย

ในการคำนวณเบี้ยประกันภัยนั้น บริษัทประกันภัยจะพิจารณาจากภัยที่รับประกันว่ามีความเสี่ยงมากน้อยเพียงใด อันจะส่งผลต่อการเรียกเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัย ซึ่งดูจากสถิติที่รวบรวมในอดีตเป็นข้อมูลในการนำมาคำนวณตามหลักคณิตศาสตร์ประกันภัย

3.2.6 สาเหตุที่ทำให้โครงการนำร่องการประกันภัยพืชผลเกษตรในประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จ มาจากปัจจัยดังนี้

3.2.6.1 จำนวนเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการนำร่อง มีจำนวนน้อยไม่มากเพียงพอตามหลักของกฎเลขจำนวนมาก (Law of Large Number) และเกษตรกรไม่มีความเข้าใจในหลักการพื้นฐานของการประกันภัยที่เป็นการกระจายความเสี่ยงภัยให้กับเกษตรกร ประกอบกับเห็นว่าไม่คุ้มกับเบี้ยประกันภัยที่จ่ายไป

3.2.6.2 เกษตรกรส่วนใหญ่มีฐานะยากจน จึงไม่สามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยได้ แม้ว่าในโครงการนำร่องจะได้กำหนดเบี้ยประกันภัยที่มีอัตราที่ต่ำก็ตาม

3.2.6.3 เบี้ยประกันภัยที่กำหนดมีอัตราที่ต่ำประมาณ 4.0-5.0 ของทุนประกันภัย จึงทำให้บริษัทรับประกันภัยที่เข้าร่วมโครงการไม่สามารถที่จะรับภาระได้ เนื่องจากงบดำเนินการของบริษัทสูงทำให้ต้องขาดทุน

3.2.6.4 ภัยที่รับประกัน การรับประกันความเสี่ยงภัยในโครงการนำร่องนั้น เป็นการรับประกันแบบคุ้มครองทุกภัย ซึ่งเมื่อเกิดภัยทางธรรมชาติขึ้น บริษัทรับประกันภัยต้อง ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ อันเป็นการที่บริษัทรับประกันภัยต้องใช้งบดำเนินการที่สูงและทำให้ต้องขาดทุน

3.2.6.5 ขาดบุคลากรที่เชี่ยวชาญในการประเมินและเก็บรวบรวมความเสียหาย ซึ่งในการดำเนินโครงการนำร่องนั้นเมื่อเกิดภัยทางธรรมชาติขึ้น บริษัทรับประกันภัยต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ของกรมส่งเสริมการเกษตรเข้ามาเป็นผู้ประเมินและรวบรวมความเสียหาย โดยที่เจ้าหน้าที่ของกรมส่งเสริมการเกษตรมีภาระงานล้นมืออยู่แล้ว

3.2.6.6 โครงการนำร่องในการรับประกันภัยพืชผลเกษตรนี้ ได้ผนวกกับการให้สินเชื่อบริษัทประกันภัยพืชผลเกษตร จึงทำให้เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการนำร่องในการรับประกันภัยพืชผลเกษตรเข้าร่วมโครงการเพื่อที่จะได้รับสินเชื่อบริษัทประกันภัยพืชผลเกษตรมากกว่าที่จะเข้าร่วมโครงการเพื่อรับประกันภัยพืชผลเกษตร

3.3 เปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยประกันภัยของไทยกับกฎหมายประกันภัยพืชผลเกษตรของต่างประเทศ

3.3.1 รูปแบบการประกันภัย

3.3.1.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

รูปแบบการประกันภัยเป็นการประกันภัยแบบสมัครใจ โดยอยู่บนหลักของเสรีภาพในการทำสัญญาซึ่งผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัยจะเข้ามาตกลงทำสัญญากัน ถ้าคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องต้องกัน สัญญาประกันภัยก็เกิดขึ้นมีผลผูกพันคู่สัญญาระหว่างผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัยในการที่ต้องปฏิบัติตามสัญญา ดังนั้นจึงไม่สามารถที่จะบังคับให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเข้ามาทำสัญญาประกันภัยได้

3.3.1.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

รูปแบบการประกันภัยเป็นการประกันภัยแบบบังคับซึ่งเกษตรกรของประเทศสหรัฐอเมริกาจะต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร โดยรัฐจะเป็นผู้ดำเนินการในการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรขึ้น

3.3.1.3 พระราชบัญญัติการประกันภัยพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

รูปแบบการประกันภัยเป็นการประกันภัยแบบสมัครใจ โดยรัฐเป็นผู้ดำเนินการจัดให้มีโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรในพืชแต่ละชนิดที่ได้กำหนดไว้ เกษตรกรจะเสนอพื้นที่เพาะปลูกพืชซึ่งเป็นเจ้าของและจัดการเพื่อการประกันภัย พร้อมกับการสะสมเบี้ยประกันภัยในจำนวนที่กำหนดในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย

3.3.1.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

รูปแบบการประกันภัยแบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ แบบสมัครใจ และแบบบังคับ โดยรัฐเป็นผู้ดำเนินการจัดให้มีการประกันภัยพืชผลเกษตรในแต่ละโครงการ เมื่อเกษตรกรมีพื้นที่เพาะปลูกพืชตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในโครงการประกันภัยพืชผลเกษตรแต่ละชนิด ในกรณีที่เกษตรกรเป็นแบบสมัครใจ เกษตรกรก็มีสิทธิที่จะเลือกเข้าสู่โครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร ส่วนในกรณีที่เกษตรกรเป็นแบบบังคับเกษตรกรจะต้องเข้าสู่โครงการประกันภัยพืชผลเกษตรโดยอัตโนมัติ

3.3.2 ภัยที่รับประกัน

3.3.2.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ภัยที่รับประกัน เป็นลักษณะของการประกันภัยทุกชนิดขึ้นอยู่กับกรณีที่ผู้เอาประกันภัยจะตกลงกับบริษัทรับประกันภัยว่าจะประกันความเสี่ยงภัยชนิดใดบ้าง

3.3.2.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

ภัยที่รับประกัน เป็นการปกป้องความเสี่ยงภัยที่จะเกิดกับพืชผลเกษตรจากภัยทางธรรมชาติ คือ ภัยน้ำท่วม ภัยแล้ง ภัยจากลูกเห็บ ภัยจากอัคคีภัย หรือภัยทางธรรมชาติอื่น ซึ่งได้รับการพิจารณาโดยรัฐมนตรีเกษตร

3.3.2.3 พระราชบัญญัติการประกันพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ภัยที่รับประกัน เป็นการปกป้องความเสี่ยงภัยจากภัยธรรมชาติต่างๆ รวมทั้งภัยจากโรคพืช ภัยจากสัตว์ ที่ได้ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย คือ ภัยหนาว ภัยแล้ง ความชื้นอย่างรุนแรง ภาวะฝนตกอย่างรุนแรง น้ำท่วม ความเย็น ความเย็นจัดในฤดูใบไม้ผลิ ความเย็นจัดในฤดูใบไม้ร่วง ลม การตกของลูกเห็บ การไม่สามารถทำให้ปลอดภัยจากแมลง การไม่สามารถทำให้ปลอดภัยจากเชื้อโรค เชื้อโรค สัตว์ป่า แมลง ความล้มเหลวในการผสมพันธุ์พืชหิมะ การไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศของพืช

3.3.2.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรจะได้รับการปกป้องความเสี่ยงจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆ โรคพืช สัตว์ แมลง และเหตุการณ์ทางอุตุนิยมวิทยาอื่นๆ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.3.3 ผู้มีสิทธิเอาประกัน

3.3.3.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ผู้มีสิทธิเอาประกัน กำหนดไว้ว่าถ้าผู้เอาประกันมิได้มีส่วนได้เสียในเหตุที่เอาประกันภัยย่อมไม่ผูกพันคู่สัญญาแต่อย่างหนึ่งอย่างใด ดังนั้นบุคคลที่มีส่วนได้เสียก็สามารถที่จะเข้ามาทำการประกันภัยได้โดยเสนอต่อบริษัทรับประกันภัย

3.3.3.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

ผู้มีสิทธิเอาประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรในประเทศสหรัฐอเมริกา ต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร โดยแจ้งข้อมูล ประวัติ รวมทั้งสถิติเกี่ยวกับผลผลิตต่อสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด

3.3.3.3 พระราชบัญญัติการประกันภัยพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ในกรณีโครงการได้ระบุเกี่ยวกับพืชที่สามารถประกันภัยได้ไว้ เจ้าของ-ผู้ปฏิบัติการคนใด หรือ ผู้เช่า-ผู้ปฏิบัติการคนใด ในโนว่า สคอเทีย สามารถที่จะเข้าร่วมในโครงการการประกันภัยพืชผลเกษตรได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

3.3.3.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

การประกันภัยพืชผลเกษตรตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร กำหนดให้เกษตรกรที่มีจำนวนพื้นที่เพาะปลูกอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ต้องเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือมีสิทธิที่จะเลือกเข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลเกษตรหรือไม่ก็ได้ แล้วแต่กรณีตามที่กำหนดไว้ในแผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย

3.3.4 ผู้รับประกันภัย

3.3.4.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยบริษัทรับประกันภัยเอกชน ในการรับประกันภัยชนิดต่างๆ ที่ผู้เอาประกันภัยจะได้เข้ามาทำความตกลงกับบริษัทรับประกันภัย เพื่อจัดให้มีการประกันภัยขึ้นตามข้อตกลงที่คู่สัญญาตกลงกันกำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

3.3.4.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยรัฐซึ่งให้สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร หรือตัวแทน หรือบริษัทรับประกันภัยที่ได้รับการอนุมัติจากสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรภายใต้หลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด เป็นผู้ดำเนินการ

3.3.4.3 พระราชบัญญัติการประกันสัญญาพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการรับประกันภัยโดยรัฐซึ่งให้กรรมการประกันสัญญาพืชโนว่า สคอเทีย เป็นผู้รับประกันภัยภายใต้โครงการ

3.3.4.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

ผู้รับประกันภัย เป็นการดำเนินการโดยสมาคมร่วมกันทางการเกษตร องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สมาพันธ์ และรัฐบาล โดยเป็นการรับประกันภัยตามเขตการปกครอง ในกรณีที่เขตการปกครองในระดับท้องถิ่นไม่สามารถที่จะรับประกันภัยได้ ก็จะให้เขตการปกครอง ในระดับที่เหนือกว่ารับประกันภัยต่อ

3.3.5 ผู้รับประกัน

3.3.5.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้ผู้เอาประกันภัยเองเป็นผู้รับประกันภัย หรือ ใหบุคคลภายนอกเป็นผู้รับประกันภัยก็ได้ โดยแจ้งต่อบริษัทรับประกันภัยว่าเป็นผู้รับประกันภัย

3.3.5.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของ สหรัฐอเมริกา

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรผู้ที่ครองกรรมสิทธิ์แจ้งต่อผู้บริหาร สมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตรเกี่ยวกับชื่อผู้รับประกันภัย หรือการเข้าถึงสิทธิในการรับประกันภัย ซึ่งการเข้ารับประกันภัยต้องไม่น้อยกว่า 5% ของผลประกันภัยทั้งหมดของผู้ถือครองกรรมสิทธิ์ประกันภัย

3.3.5.3 พระราชบัญญัติการประกันสัญญาพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรผู้เอาประกันภัยเป็นผู้รับประกันภัย หรือโดยตัวแทน หรือโดยผู้รับโอน ในกรณีที่เกษตรกรผู้เอาประกันภัยไม่อยู่ หรือไม่สามารถจัดการได้

3.3.5.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

ผู้รับประกันภัย กำหนดให้เกษตรกรผู้ที่เข้าร่วมในโครงการประกันภัย พืชผลเกษตรในพืชแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัยตามแผนงานการประกันภัยทางการเกษตร เมื่อพืชผลเกษตรได้รับความเสียหายจากภัยต่างๆที่กำหนดไว้ ก็จะได้รับค่าชดเชย ความเสียหายที่เกิดขึ้นตามสูตรการคำนวณที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการ

3.3.6 เบี้ยประกัน

3.3.6.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย

เบี้ยประกัน ขึ้นอยู่กับภัยที่บริษัทรับประกันภัยจะเรียกจากผู้เอาประกันภัย โดยดูจากความเสี่งว่ามีมากน้อยเพียงใด รวมทั้งจำนวนผู้เอาประกันภัยชนิดเดียวกันที่เข้าร่วม ในการกระจายความเสี่งภัยว่ามีจำนวนมากเพียงพหรือไม่ ตามหลักของกฎเลขจำนวนมาก

(Law of Large Number) ซึ่งถ้าจำนวนของผู้ที่เอาประกันภัยมีน้อยและเป็นภัยที่มีความเสี่ยงสูง จะส่งผลต่ออัตราเบี้ยประกันภัยที่บริษัทรับประกันภัยจะเรียกต่อผู้เอาประกันภัยโดยจะเรียกเบี้ยประกันภัยในอัตราที่สูง

3.3.6.2 พระราชบัญญัติการประกันภัยเกี่ยวกับสหพันธ์พืช (แก้ไขเพิ่มเติม) ของสหรัฐอเมริกา

เบี้ยประกัน กำหนดให้รัฐบาลโดยสมาคมการประกันภัยพืชผลเกษตร จัดการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันภัยส่วนหนึ่ง เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในการจ่ายเบี้ยประกันภัย ทำให้เบี้ยประกันภัยที่เกษตรกรจ่ายมีอัตราที่ต่ำ เกษตรกรสามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันภัยได้ ซึ่งในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรในด้านเงินสงเคราะห์เบี้ยประกันนี้มาจากการที่รัฐได้จ่ายเงินส่วนหนึ่งเข้ากองทุนการประกันภัยพืชผลเกษตร

3.3.6.3 พระราชบัญญัติการประกันธัญพืชและปศุสัตว์ของแคนาดา

เบี้ยประกันภัย กรรมการการประกันธัญพืชโนว่า สคอเทีย จะพิจารณา เบี้ยประกันขั้นพื้นฐานบนรากฐานของการวิเคราะห์ซึ่งได้รับการรับรองโดยพนักงานการประกันภัย ประกอบกับเกษตรกรจะได้รับการช่วยเหลือจากรัฐส่วนหนึ่งทำให้เบี้ยประกันภัยมีอัตราที่ต่ำ ภายใต้พระราชบัญญัติการปกป้องรายได้ของฟาร์ม (แคนาดา) และเขตการปกครอง ภายใต้พระราชบัญญัติการประกันธัญพืชและปศุสัตว์

3.3.6.4 แผนงานการประกันภัยทางการเกษตรของญี่ปุ่น

เบี้ยประกันภัย รัฐมนตรีจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันต่ำสุดบนฐานอัตรา การประกันความเสียหายประจำปีของแต่ละตำบลระหว่าง 20 ปีที่ผ่านมา สมาคม และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันแท้จริงไม่น้อยกว่าอัตราต่ำสุด โดยที่รัฐจะช่วยเหลือ ด้านเบี้ยประกันให้แก่เกษตรกรในอัตราส่วนที่กำหนดไว้ในแต่ละโครงการการประกันภัยพืชผล เกษตรแต่ละชนิดที่จัดให้มีการประกันภัย